

Sygn. akt I KZ 49/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **M. G.**

skazanego za czyn z art. 190a § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 lipca 2022 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie Zastępy Przewodniczącej IV Wydziału Karnego Odwoławczego
Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 26 kwietnia 2022 r.,

odmawiające przyjęcia kasacji

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 26 stycznia 2022 r., sygn. akt IV Ka [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 29 lipca 2021 r., sygn. akt IIK [...], którym M. G. został skazany za czyn z art. 190a § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat.

Reprezentujący skazanego obrońca wniósł kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego, w której w dwóch punktach zarzucił rażącą obrazę prawa procesowego, mogącą mieć istotny wpływ na treść wyroku, każdorazowo

wskazując na obrazę art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.k. (w pierwszym punkcie dodatkowo wymienił art. 410 k.p.k.).

Zastępca Przewodniczącej IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ś. zarządzeniem z dnia z dnia 26 kwietnia 2022 r. (na zarządzeniu brak wskazania sygnatury sprawy) na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 i 2 k.p.k. odmówił przyjęcia kasacji. W uzasadnieniu wskazał, że „w myśl art. 523 § 2 k.p.k. kasacja na korzyść skazanego nie może być wniesiona w razie skazania oskarżonego na karę inną niż kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wyjątek od tej zasady przewiduje art. 523 § 4 k.p.k., który umożliwia m.in. wniesienie kasacji przez obrońcę w razie wskazania uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k.” W dalszej części uzasadnienia przypomniano, że M. G. został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz zwrócono uwagę, że „jak wynika z analizy wniesionej kasacji, jej autor sformułował jedynie zarzuty obrazy przepisów postępowania: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. nie objęte katalogiem przesłanek bezwzględnych, zdefiniowanych w art. 439 § 1 k.p.k.”. W konkluzji wydający zarządzenie stwierdził, że kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, co obliguje do odmowy jej przyjęcia.

Powyższe zarządzenie zaskarżył zażaleniem skazany M. G.. Wskazał, iż jego zdaniem kasacja jest dopuszczalna „w związku z podjęciem przez Sąd Rejonowy w K. postępowania w przedmiocie zarządzenia wykonania warunkowo zawieszonych kary”. Wniósł o uchylenie zarządzenia i przyjęcie kasacji do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Jego treść świadczy o niezrozumieniu przez skarżącego podstawowych reguł postępowania kasacyjnego, przy czym nasuwa się uwaga, że zapewne nie skonsultował celowości wniesienia zażalenia z ustanowionym przez siebie obrońcą (podmiotem fachowym), jakkolwiek i ten przed sporządzeniem kasacji najwyraźniej nie zapoznał się z unormowaniami zawartymi w rozdziale 55 k.p.k., zwłaszcza w art. 523. Jednak znając treść zarządzenia, po analizie przepisów powołanych jako podstawa prawna wydanej decyzji, niewątpliwie byłby w stanie udzielić skazanemu stosownej rady.

Wobec tego należy stwierdzić, że zaskarżone zarządzenie, jako oparte na mających zastosowanie przepisach prawa, nie może zostać podważone. Wypada powtórzyć, że z przepisu art. 523 § 2 k.p.k. jednoznacznie wynika, że skoro M. G. został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, to obrońca nie mógł wnieść kasacji na jego korzyść, chyba że podniósłby zaistnienie któregoś z uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (zob. art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Obrońca M. G. w złożonej kasacji nie sygnalizował tego rodzaju uchybienia, zatem stwierdzenie niedopuszczalności kasacji i w konsekwencji odmowa jej przyjęcia były w pełni prawidłowe. Bez znaczenia jest okoliczność wskazywana przez autora zażalenia, polegająca na wszczęciu na wniosek pełnomocnika pokrzywdzonych postępowania w przedmiocie zarządzenia wykonania kary, bowiem nie zmienia to faktu, że kara orzeczona wyrokiem nie była bezwzględną karą pozbawienia wolności, a żaden przepis nie stanowi, że wspomniana okoliczność znosi ograniczenie wskazane w art. 523 § 2 k.p.k. Inną kwestią jest brak pewności, że wspomniany wniosek zostanie uwzględniony, tym bardziej, że należy się spodziewać, iż skazany podejmie starania w celu wykazania jego niezasadności.

By lepiej unaocznić skarżącemu niezasadność zażalenia można dodatkowo wskazać, że art. 524 § 1 zd. pierwsze k.p.k. stanowi, iż termin do wniesienia kasacji dla stron wynosi 30 dni od daty doręczenia orzeczenia sądu odwoławczego z uzasadnieniem. Gdyby przyjąć, że wszczęcie postępowania w przedmiocie zarządzenia wykonania kary uprawnia do wniesienia kasacji (bardziej logiczne byłoby wskazanie na fakt wydania przez sąd prawomocnego postanowienia o zarządzeniu wykonania kary, gdyby tak się stało), problematyczna byłaby możliwość stosowania tego przepisu w opisanej sytuacji, jako że w praktyce zapewne nie zdarza się wszczęcie wspomnianego postępowania przed upływem 30 dni od daty doręczenia stronie orzeczenia sądu odwoławczego z uzasadnieniem.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

